

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

92.

BÖLJESLAG

DIKTER

AF

ANNA H—m

Anna Hellström, g. Preinitz

STOCKHOLM

GUSTAF LINDSTRÖMS FÖRLAGSEXPEDITION

Tryckt i
Gustaf Lindströms Boktryckeri, Jakobsgatan 13,
Stockholm, 1896.

Böljeslag.

Se vågens färger en sommardag,
Naturens skiftande anletsdrag!
Till allt, som speglar sig däruti,
Dock sätter böljan sin melodi.

Så har jag tänkt, att i skaldens själ
Sig spegla glädje och sorg jämväl.
Än tags af smärta, än fröjd han fatt,
Än dag och solljus, än dyster natt.

Allt var ej hans. Men med hjärtats slag
Han lät det speglas i själens drag.
Och hans det blef, när han göt däri
Sin känslas väsen, sin poesi.

Och därför må de väl namnet få,
Af det jag älskat så högt också.
Och känslans vågor uti min själ
Sig troget spegla däri jämväl.

Jag sjöng den sång, som ur djupet sprang,
När känslans sträng uti själen klang.
Och hvarför just jag har sjungit så,
Jag aldrig grubblat och tänkt uppå.

Sommarminnen,

Nu är det höst, och löfven fallit af,
Vårt sommarhem invid den vackra fjärden
Står öde, och af allt, hvad sommarn gaf,
Vi äga blott ett minne mer på färden.

Dock mången kulen, stormig vinterdag,
När nordan kring med skarpa vindar jagar,
En solglimt leker på ditt anletsdrag
Vid något minne ifrån sommardagar.

Säg, minns du stigen uti skogens famn,
Där trasten drillar slog i furusalar,
Och björken, där vi ristat våra namn,
Som om vårt skönsta sommarminne talar?

Och minns du, huru skön den morgon var,
Då ungdomsskaran möttes invid linden?
Ej fanns det minsta moln på himmel klar,
Och sjungande vi gingo genom grinden.

Och minns du utsiktsberget, dit vår färd
Vi ofta ställde uti solnedgången?
Hur ljus, hur skön den var, vår sommar-
värld!

Och nu — så är det blott en tid förgången.

Och minns du, hur en sommarmorgon skön
En dröm du haft, som fram för mig du
lade?

Och slutet på den drömmen var en bön,
Och minns du svaret, som på den jag hade?

Och minns du kvällen invid insjöns rand,
När månen uppå brystna skyar blänkte?
Hur drömmande vi sutto hand i hand
Och uppå ljusa framtidsdrömmar tänkte.

Ett vemodsskimmer bredes ofta nog
Utöfver minnet ifrån somnardagar;
Ty mångens ljusa sommarlycka dog
Med ljungens blommor i de gröna hagar.

Dock klaga ej, att det har blifvit så,
Att sommarns rosor under snön sig lade!
Nej, tacka Gud, att himlen var så blå
Och att så ljuflig sommardröm du hade!

Hvad mer, om blott en dröm? Hvad gifves
väl
Så rent, så skärt som drömmens purpur-
strålar?
Och när hon dallrar i en vårlig själ,
Då blir det ljusa drömmar, som hon målar.

Ensam.

Nu tyst är natten.
De djupa vatten
Ha tystnat med sina böljeslag.
Men månens strålar
Med silfver målar
Fantastiskt skimrande penseldrag.
Tungt är att vara allena.

Ju mer de glimra
Och dallra, skimra,
Dess mera tungt dock mitt hjärta slår.
De äro kalla
De stråla alla,
Förmå ej torka en enda tår.
Tungt är att vara allena.

Dig slut mitt öga!
Det gör ju föga,
Om ekan ligger vid stranden kvar.
När hjärtat lider,
Om ut den glider,
Jag ingen önskan att hindra har.
Tungt är att vara allena.

Men, strålar, glimmen
I mörka timmen!
Kanhända dock att på fjärran sjö
På mig han tänker,
När månljus blänker
Och hafvets vågor vid stranden dö.
Tungt är att vara allena.

Olika halsband.

1. I barndomsdagar.

Liten tös så yr och glad
Sprang på gröna ängen.
Solen log på himmel klar,
Grann var blomstersängen.

Liten tös vill dock ej ha
Andra än de gula.
Maskros tar hon förklä't fullt,
Finner dem ej fula.

Men, när lillan slår sig ner,
Mista de sin krona.
Liten knubbig barnahand
Ej förstår att skona.

Till ett halsband, tror hon visst,
Blomman skapad blifvit.
Stjälk i stjälk hon träder, se'n
Kronorna hon rifvit.

Snart är lillan fin och grann,
Maskroshalsband kläder.
Och af glädje strålände
Hon till mamma träder.

2. Vid konfirmationen.

Det är söndagsmorgon skön,
Klockor kalla nu till bön.
Vid det öppna fönstret står
Nattvardsgäst i livvets vår.

Hennes öga tankfullt ser
På en ked i handen ner.
Sakta pärlar tår på tår,
Och en suck ur barmen går.

Nyss utaf sin moders hand
Har hon fått det gyllne band,
Och de ord, hon sade då,
Står hon nu och tänker på.

“Dotter kär, på denna dag
Dig ett minne gifver jag.
Själff jag af min mor det fick,
Förr'n till Herrens bord jag gick.

“Barn“, min moder sade då,
“Må du Honom trogen stå,
Som med nåd oändelig
Nu sin nattvard bjuder dig!

Villigt tag Hans kors uppå,
Som för dig har lidit så!
Och som ringa offer gif
Honom blomman af ditt lif!“

Se'n så gaf hon mig också
Denna ked med korset på.
Och i bön vi båda två
Böjde oss för Herren då.

Detta minne, jag då bar,
Nu åt dig jag gifvit har.
Och de ord hon sade då,
Vill jag säga dig också.

Dotter kär, ånyo gif
Honom blomman af ditt lif,
Och Hans fullhet tag emot,
Lutad tätt vid korsets fot!“

Nu så står hon ensam kvar.
Kedjan i sin hand hon har,
Kinden väts af tår på tår,
Och en suck ur barmen går.

Sakta böjer hon sig ner,
“Herre, du, som allting ser,
Tag mig som jag är emot,
Skuldbelastad vid din fot!

Tag mig helt! Jag lämnar mig,
Brudgum kär, på nytt till dig.
Öppna mig din kärleksfamn,
Kalla mig så huldt vid namn!“

* * *

Klockorna klinga i vårmorgon skön,
Manande själen till sång och till bön.
Och utur kyrkan med psalmernas ljud
Höjes en lofsång till kärlekens Gud.

Värliga skaran står koret omkring,
Djupt de sig böja vid altarets ring.
Och nyss en stråle så glänsande då
Bröt sig mot kedjan med korset uppå.

3. På bröllopsdagen.

“Min älskling, min pärla, min ljufva brud!
Så ren och så skär i din bröllopsskrud,
Ett minne jag ville dig gifva.
Jag valt bland juveler af härlig glans
Men ibland dem alla ej en det fanns,
Som passade din att blifva.

Af all lycka, som jorden bär,
Vara moder den största är.
Största smärta och högsta fröjd,
Kvalens djup och all sällhets höjd.

Men nu slår han sitt öga opp,
Mammas stolthet och framtidshopp.
Och af armar så mjuka, små,
Famntag genast skall mamma få.

Hvilken strålgans hans öga har,
Hur de svälla hans läppars par!
Hvilken färg uppå kind så varm,
Hvilken fasthet i liten arm.

Intet band med så starka garn
Binder mamma som gullebarn,
När med jubel han armar små,
Fast om halsen på mor får slå.

Då hon hviskar med tacksamhet:
"Bästa halsband, som mamma vet,
Är mitt barn, det af dig jag får,
När din arm om min hals du slår.

Väx, utveckla dig, barnet mitt,
Lär dig tänka se'n stort och fritt,
Och blif trofast och god och sann
Och som far blif en ädel man!"

* * *

Det gläntat så sakta på dörren nyss,
Och maken på barnet och makan lyss.
"Så rätt har du talat, du kära.
Men för att ock jag må bli med ändå,
Min arm jag nu slår om er båda två
Min stolthet, min lycka, min ära!"

Det var då.

Ja, det var då, uti livets vår.
Nu är hon gammal med silfverhår,
Men tanken än
Far lätt igen
Till soleljus uti blomsterhagar
Och ljusa minnen från sommardagar.

Hon minns en flicka med guldgult hår,
Ej vacker just, men i livets vår,
Och ögon två
Så blå, så blå.
Och utan bojer så glad hon lekte,
När sommarvinden på kinden smekte.

Hon minns en morgon så underskön,
Naturen stod som försänkt i bön,
Sitt öga då
Hon höjt också;
Hon bad om ledning på lefnadsfärden,
Ty faror lura, fast skön är världen.

Så fick hon höra så glada rop,
Och snart hon skönjde den muntra hop.
"Kom, skynda nu!
Säg, drömmer du?"
Och ut hon ilar att svärma, hoppas
Uti den blomvärld, som börjar knoppas.

Och fåglar sjöngo i morgonstund
Sin psalm i sommarens gröna lund.
Hon själf också
Vill drillar slå.
Och öfver tufvorna lätt hon sväfvar,
Hon är så glad, fastän hjärtat bäfvar.

Hon möttes nyss af en blick så klar
Ifrån ett strålände ögonpar.
Den blick var varm,
Och hennes barm
Nu går i vågor, hon bäfvan känner,
Och ögat glittrar, och kinden bränner.

Hon vill ej möta den blick igen,
Och gång på gång dock hon möter den.
Och solen ler
Och blickar ner,
Som vill hon säga: "Hur hjärtat manar
I lifvets vårdag, så väl jag anar."

Men nu sig samlar det unga lag,
I skuggan hvilat det ut ett slag.
På skogsvråns duk
Så fin och mjuk
Sitt bord de duka vid bäcken klara.
Han henne ber att värdinna vara.

Hon rodnar. Hvarför? Hon ej förstår.
Kanhända mest för den blick hon får.
Men ingen vet
Den hemlighet
De känna, att de tillsammans äga,
Om än ej läpparna det utsäga.

Nu läses det ur en rolig bok,
Om hvad, på det blir hon icke klok.
Det är så godt
Att drömma blott!
Hon sluter ögat och drömmer, drömmer,
Om hvad hon djupast i hjärtat gömmer.

Och vinden susade sval i skog,
När hennes hand han så sakta tog.
 Hur hjärtat slog,
 När den han tog.
En sakta tryckning han gaf den bara,
Det märktes icke af vänners skara.

Ja, det var vårdrömmens slut också,
Vid drömmens början de skilts, de två.
 Väl om en tid
 De taltes vid,
Men från hvarandra de måste vandra.
Dem lifvet skilde, som många andra.

Han sökte rykte och kunskap, han,
Hans barndomstro uppå Gud försvann.
 Hon ville väl,
 Men ack, sin själ
För jordisk lycka hon kan ej våga,
Fast högt hon känner sin kärleks låga.

Och så var vårdrömmen slutad då,
Och från hvarandra de måste gå.
 Med sorgsen håg
 Så klart hon såg,
Att faror lura på lefnadsfärden
I lifvets vår, fastän skön är världen.

Nu är hon gammal med silfverhår
Och tänker sällan på livvets vår.

 Dock tanken än

 Far lätt igen

Till hennes vårdröm i sommardagar,
När solen log uti blomsterhagar.

Visby.

Mystisk skymningsdager råder,
Vågor slå mot strand,
Solen sjunkit nyss i vågen,
Skyar stå i brand.
Mörkblå moln och purpurröda
Vid hvarandra stå;
Men det mörka molnet äger
Guldkant det också.

Kvällen sjunker, dagen skrider.
Och på fästet re'n
Ser jag aftonstjärnan lysa
Med sitt klara sken.
Och mot sydländskt mörkblå himmel
Tecknas mång' kontur
Af de sköna kyrkruiner,
Af den gamla mur.

Emot sommarhimlen ser jag
Nu ruiners rad
Likt fantomer högt sig resa
Utur minnens stad.
Helgedom för höga minnen,
Som i spillror har
Uti dunkel sagostämning
All din tjusning kvar!

Ur månghundraårig refva
Murgrön slingrar sig,
Och kring tempelhalvvet löper
Gräsbevuxen stig.
Gå dit upp, där susa sägner!
Kanske någon gång
Du ett genljud kan få höra
Utaf munkars sång.

När som sagovindar susa —
Trolska féeri,
Underbara aftonstämning,
Ljufva drömmeri! —
Glöm dig kvar, och lyss till vågen,
Hur hon slår mot strand,
Till dess julinattens slöja
Svept in haf och land!

Skönhet, underbara skönhet,
Som ej tolkas kan,
Som ej pensel fullt kan måla,
Som ej bild gör sann.
Skönhet, underbara skönhet,
Ord kan ej förslå;
Men i själens alla strängar
Dallrar du ändå.

Fridhem.

Bäddadt kring af lummig grönska
Uppå vittrad kalkstensmark
Ligger Fridhem, fursteboning,
Uti högest furupark.

Fläktadt kring af hafvets vindar
Och af dunkla granars sus,
Och vid vik, där hafvets vågor
Glittra uti sommarljus.

Hvilken färgprakt öfver hafvet
Uti morgonsolens glans!
Hvilken skiftning uti kvällen
Ifrån brustna skyars krans!

Högklints hjässa stolt sig höjer,
Och mot gulgrå kalkstensrand
Röda fiskarstugor teckna
Sig så bjärt i solens brand.

Här var hennes tillflykt kära
Undan världens strid och larm,
"Alla lidandes furstinna,"
Med sin själ så rik och varm.

Här hon mången liten skyddsling
Kärleksfullt på armen tog.
Och för alla sjuka, arma,
Hennes rika hjärta slog.

Hennes eget Fridhem kära
Ljuflig fridens boning var.
Och, fast själf af sjukdom plågad,
Hennes blick var varm och klar.

Nu ha tystnat trötta stegen
Af prinsessan, barnens vän;
Men en fläkt af hennes ande
Finns i denna boning än.

Ännu höras barnaröster
Uti Fridhems blomstergård,
Ännu många små härute
Njuta hägn och modersvård.

Och ett furstepar här vandrar,
Uti samma kärleksspår,
Och ifrån det fagra Fridhem
Mången stärkt och hulpen går.

Bäddadt kring af lummig grönska
Uppå vittrad kalkstensmark
Ligger Fridhem, fursteboning,
Uti högre st furupark.

Fläktadt kring af hafvets vindar
Och af dunkla granars sus,
Och vid vik, där hafvets vågor
Glittra uti sommarljus.

Sol på stormmoln.

Det skimrar där borta vid hafvets rand
Likt silfver ett glittrande solskensband;
Dock, framom det vågorna vreda slå,
Och öfver dem svartblåa stormmoln gå.

Det fräser, det dånar,

Det hvisslar, det hånar!

Och frågande hvit är hvar böljas topp,
Och högt blåser skummet mot stranden opp.

Det hviner en storm öfver land och haf.
Och mången i stormen skall gå i kvaf,'
Och mången skall hviska sin älsklings namn,
När hoppet har svikits att hinna hamn.

Hur vågorna rasa!
Hvad jämmer, hvad fasa!
Dock skimrar där borta vid hafvets rand
Likt silfver ett glittrande solskensband.

* *
*

Det stormar så hårdt uppå lifvets haf,
Och mången där seglar så lätt i kvaf.
Och mången, som hoppfull och glad for ut,
Med splittrade segel kom hem till slut.

Hvart hopp må väl krossas,
Blott själen förlossas;
Ty långt bortom stormen vid himlens rand
Så härligt dock strålar Guds kärleksband.

Så låt det då fara, hvad stormen tog,
Hvad vredgade vågor i djupet drog!
Så låt det då fara, om än du har
Af litvets förhoppningar ingen kvar!
Hvad skönast du tänkte,
Hvad ädlast du skänkte,
Så låt det då fara! Vid himlens rand
Till mötes dig strålar Guds kärleksband.

Vid det öppna fönstret.

När solen gick ner och purpur stänkte
På ulliga skyarnas tåg
Och flammande röd till ro sig sänkte
På drömmande, somnande våg,
Hon stod vid fönstret, och aftonens fläkt
Berörde helt lätt hennes hvita dräkt.

Hon stod där så skön. Ett blekrödt skim-
mer

Där låg öfver fladdrande hår.
Hårt knäppta höll hon de spåda händern,
I ögat där glänste en tår.
Så andaktsfullt, stilla hon utåt såg
På sjunkande sol, på domnande våg.

Det grep mitt hjärta, jag böjde sakta
Mitt hufvud mot handen i bön,
Att Herren skulle den unga vakta,

Som nu skådar världen så skön,
I soluppgången, i lifvets vår,
När känslolifvet i drömmar står.

Helt visst du guldstoff i dräkten sömmar,
Som snart uti lifvet far bort.
Men dröm, mitt barn, dina ljusa drömmar!
Den tid, som du kan det, är kort,
Och på din panna, så ren och klar,
Nog tiden runor att rista har.

Ej kan jag lyfta den flik, som gömmer
Din framtid, du ungmö, så blid.
Om lycka, kärlek och ljus du drömmer
I vårens, i brytningens tid.
Men kanske världen skall frostbestro
Ditt hjärtas trädgård, och blomstren dö.

Dig samla soldoft från fält och lunder
Och hälsa från sommarens vind!
Och njut i lefnadens morgonstunder,
Förr'n sorgerna bleka din kind!
Och om din själ för allt skönt är varm,
Då kan dig världen ej mer göra arm.

Bleka rosor.

Stilla, tyst är sommarnatten,
Spegelklart står vikens vatten,
Träden se sin bild däri.
Skönt är lifvet, jag vill glömma,
Hvilken bitterhet kan gömma
Sig uti ett ord — förbi.

Nej, jag vet ej, hvad jag säger.
Minnet ingenting uppväger
Med dess vemodspoesi.
Jag vill minnas, vill ej glömma,
Vill som fordom ännu drömma
Om den tid, som är förbi.

Bitterhet dock ej jag känner,
Minnets sol ej mera bränner
Mig med samma heta glöd.
Men den äger ljuflig värma,
Vill de skilda hjärtan närma
Med en tråd så rosenröd.

Därför uti sommarnatten
Drömmer jag vid vikens vatten
Om den tid, som är förbi.
Bleka rosor mistat glansen,
Tunn och spröd är minneskransen,
Ungdomsdrömmar göms däri.

Bleka rosor, bladen falla;
Men jag vill er samla alla
Till ett helt för mig igen.
Mina bleka rosor glöda
Stundom ännu rosenröda
Vid ett ord — för länge sen.

I brudetankar.

Hon bedt att få vara ensam en stund,
Förr'n klockorna kalla till altarrund,
Att samla de tankar, som böljande gå
Af jublande sällhet, men bäfvan ändå.

En liljehvit stängel med rosenhy,
Omgifven af slöjan lik luftig sky,
Hon satt sig, och ögat så drömmande ser
På brudebuketten i skötet ner.

Hur skära de äro, hur ren dess doft!
Hvar fingo de skönhet? Från himlens loft,
Från solen, som uppväckt det slumrande frö
Och frambragt konvaljen så bländhvit som
snö.

Och solen gaf färg ock åt ros så skön,
Att tecknet hon blef för kärlekens bön,
Och slingerväxt grön, som man bundit
omkring,
Det är väl symbolen för löftenas ring.

Så har ock mitt hjärta ur slummern väckt
Fått lif utaf kärlekens varma fläkt.
För känslor ej drömda, ej anade förr
Fullkomligt och helt har jag öppnat dess
dörr.

Jag bäfvar och darrar i denna stund,
Dock ej att med honom knyta förbund.
Men — skall jag den platsen väl fylla förmå,
Som både jag längtar och fruktar att få.

* * *

Hur hjärtat klappar, hur fort det slår!
Snart löftesstunden för dörren står.
Gud gif, att ren som konvaljen där,
Jag går att möta min brudgum kär!

Och, hvad än lifvet mig sedan ger,
Låt själens renhet ej fläckas ner.
Gif, att för honom mer dyr och kär
Jag blir, men äfven mer ren och skär!

O Herre, gif, att på lifvets stig
Ett hinder aldrig han ser i mig!
Att aldrig jag drar hans sinne ner
Nej uppåt, uppåt allt mer och mer!

Snart framåt vandra vi hand i hand,
Men — äktenskapet är okänt land.
Jag bäfvar, darrar, men gläds ändå,
Och hjärtats vågor så varma gå.

Gif, att på färden jag alltid må
Som trofast hjälp vid hans sida stå.
Och sviktat han uti stridens larm,
O Gud, gif kraft åt min svaga arm.

Ja, Herre, gif att jag fylla må,
Hvad än ej riktigt jag kan förstå!
Hvad, som jag bäfvande anar blott,
Af fröjd och smärta skall bli min lott!

Dock, ett jag beder dig sist och först:
Låt mig ej släcka hans andes törst,
Och må af stoft ej ett enda grand
På själens vingar strös af min hand!

Det är min bön, och jag lämnar mig
Och den jag älskar så tryggt till dig. —
Nu kalla klockor till altarrund.
O Gud, välsigna du vårt förbund!

Fiskarflickan.

Hur ofta jag suttit, till skymningen sänkt
Sitt dok öfver klippor och skär,
Och hufvudet lutat i handen och tänkt
På vännen, som var mig så kär.
Och vågorna slå emot stranden.

Så öde är lifvet, jag längtar ej mer.
Ny dag blott ny smärta mig gör.
Ett längtar jag blott, att min sol skall gå
ner,
Ty sorgen mitt hjärta förstör.
Och vågorna slå emot stranden.

Jag lefvat mitt lif. Jag längtar få dö
Och hvila i blomsterhöljd graf
Helt nära vid stranden, där skummet som
snö

Far upp från det stormande haf.
Och vågorna slå emot stranden.

Jag lefvat mitt lif. Det stormande haf
Slöt vännen till böljande barm.
Det bäddat där nere i djupet hans graf,
Och död blef min lifsglädje varm.
Men vågorna slå emot stranden.

Min lycka så kort var på kärlek dock rik.
Och snart uppå villande skär
Jag somnar och drömmer vid vågens musik,
Som hälsning från honom mig bär,
När vågorna slå emot stranden.

Min sångmö.

Så månet minne framför mig står
Från Marstrandsön under flydda år,
Från segelfärder på solig bölja
Kring kust, som brusande vågor skölja,
Och sol, som kastar sin återglans
I purpurskimmer på skyars krans.

Där uti solejus jag dig såg
I sky af guldglans på purpurvåg.
Mig syntes himmel och jord i lågor,
Och fram bröt sången för vind och vågor,
Ty vid din åsyn ur bröstet sprang
En tonevärld, som i rymden klang.

En annan dräkt du för mig sen bar,
Och mång' kristall skimrar där så klar.
Och i den dräkten, min sånggudinna,
Du utaf mig låtit mest dig finna.
Men, när i sorgdok du för mig står,
För mig blir hvarje kristall en tår.

Därför jag dröjer så gärna vid
Den svunna, härliga vårens tid.
Och skönt mig leker ännu i hågen
Det friska, härliga lif på vågen,
Där du mig mötte i böljans brus,
I vindens sång och i soleljus.

Interiör från Sabbatsbergs sjukhus.

Där inne uppå plågans bädd
En stackars kvinna låg,
Och matta blicken gång på gång
Mot öppna dörren såg.

Hon väntade, det syntes nog,
Att få besök i dag.
Och plötsligt såg jag lysa upp
De tärda anletsdrag.

Där kom en man, en arbetskarl,
Man såg vid första blick.
Och deras ögon möttes strax,
Till hennes säng han gick.

I silkespapper veckladt in
Han varsamt något bar.
Jag vet knappt, hvad mig fångslat, men
I salen stod jag kvar.

Med blick så kärleksfull och varm
Han vecklar pappret opp.
En ros, en härlig ros det var,
En halfutslagen knopp.

Hur strålade ej samma blick,
Som nyss var skum och matt!
Det var, som uti sol och vår
Bytts bort den mörka natt.

Hans hand, af grofarbete hård,
Så varsamt hennes tog.
Och så han satt så kärleksfull,
Tills afskedstimmen slog.

Ett skimmer, länge se'n han gått,
Af lycka kvar dock låg
Och lyste upp de tärda drag,
När hon på rosen såg.

Jag vet ej, hur det kom sig, men
Af rosendoft och vår
Mig tycktes salen full, och tyst
Jag torkade en tår.

Hur ljuft att tänka, att när allt,
Hvad världen skattat har,
När ungdom, hälsa, skönhet gått,
Dock kärlek finnes kvar.

Och att i kamp för dagligt bröd
Kan själen hållas fri,
Och äga i sin kärlek just
En doft af poesi.

Bland skären.

Junisolens strålar glimma
På de vågomhöljda skär,
Och hvart strå i morgontimma
Pärlbestänkt af daggen är.
"Tyst, hvad är det? Jo, nu ser jag,
Fiskarn skjuter ut sin båt."
Och jag skyndar ned till stranden
Att den gamle följa åt.

"Vackert väder! Får jag följa?"
"Gärna, klif blott raskt uti!"
Och så öfver solljus bölja
Förbi skären fara vi.

“Jag vill ro.“ Ja, första gången
Jag det sade, minns jag nog,
Hur han log, den gamle fiskarn,
När jag tag i åran tog.

Men nu tviflar han ej mera,
Lärdomstiden är förbi.
Nog fick handen blåsor flera,
Men så kan jag hugga i.
Handen blifvit brun och stadig,
Brun och röd jag är om kind,
Och nu ror jag glad i hågen,
Smekt af hafvets friska vind.

När jag blifvit trött, jag hvilar
Lyssnande till böljans sång,
Medan båten framåt ilar
Förbi skär och holmar mång'.
Solens purpur, böljans glitter,
Allt är färg och poesi.
Och från stranden fågelkvitter
Blandar toner däruti.

Vemodsfull som sommarnatten
Uti dunkel furuskog,
Lekfull, glad som vikens vatten,
När bak' purpur solen log,

Så, mitt eget land, du kära,
Är jag barn af din natur.
Dina färger vill jag bära,
Dina skatter ösa ur.

Skären, klippan, hafvets stormar
Hos mig likhet ha också.
Och inunder lifvets stormar
Vill jag fast som klippan stå.
Stål i viljan vill jag äga,
Stå jag vill, när stormen gnyr,
Och, hvad mer, om hjärtat bäfvar?
Efter natten morgon gryr.

Så, mitt eget land, du kära,
Är jag barn af din natur.
Dina färger vill jag bära,
Dina skatter ösa ur.
Hvad hos dig väl mest jag älskar,
Jag ej vet, men tror ändå
Att det är, hvad kvällen diktar,
Anar, längtar, tror uppå.

Talltorpet.

Det ligger där vid skogens bryn,
Där barr- och blomsterdofter blandas,
Och solen guldstoff strör på skyn,
När sommardagens morgon randas.
Det ligger där i solesjus
Så långt från världens larm och brus.

I hyddan är ej långt till tak,
Du når det, om du handen sträcker.
Där råder enkel, flärdlös smak,
Och något prål du ej upptäcker;
Men ren och fin är hvarje vrå,
Hvad där känns skönt och ljuft ändå!

Du, som har varit ute där
I världens strid och blifvit bitter,
Hur gärna sitter du ej här
Och hvilar ögat från dess glitter.
Det glitter, som du finner här,
Det solens varma strålgans är.

Den glittrar, värmer dig också,
Den blicken från de kära gamla,
När till dess stilla, lilla vrå
Sig de utflugna sparfvar sanla
Att hvila ut en stund i ro
Uti sitt gamla, kära bo.

De vuxit upp i detta bo,
Af kärlek deras fotsteg leddes.
I arbete och barnatro
För lifvets allvar de bereddes.
Och, hvad de lärt vid hemmets härd,
Är dem ett skydd mot synd och flärd.

De gamla åter blifvit två,
Men kärleken än hos dem blommar.
Och barn och barnbarn då och då
Sig samla än i sol och sommar
Och vid den helga juletid
Med barnatro och barndomsfrid.

De kommo hit i lifvets vår,
När kärleksbandet nyss de knutit.
Och deras lefnadsgärning står
Att läsa i den mark de brutit.
Här, som nu gyllne skördar stå,
Här var blott sten och tistel då.

För världens stormar utomkring
De brydde mycket ej sin hjärna.
De hade ju sin barnaring,
Som de behöfde skydda, värna.
I flit den skulle fostras opp,
Och där var deras framtidshopp.

Du ljufva hem, vid skogens bryn,
Där barr- och blomsterdofter blandas,
Och solen guldstoff strör på skyn,
När sommardagens morgon randas.
Hur längtar jag från världens brus
Hem till ditt varma sommarljus!

Söndagsskolfesten.

Hvilken fröjd i barnablickar,
Hvilka leenden, hvad skratt!
Dock, hvart barn sig höfviskt skickar,
Där de fram marschera gladt.
Skaran skall gå ut i skogen
Och på ängen springa kring.
Se, nu slår den helt förtrogen
Om sin lärarinna ring!

Och hon ser den unga skara,
Som hon läst med vintern lång:
"Barn, nu ska vi glada vara,
Låt oss sjunga "Hjärtats sång"!"
Och så jublande det brusar
Ifrån barnabröst med fröjd,
Medan sommarvinden susar,
"Är du glad af hjärtat nöjd?"

Sedan få de ut och springa,
Leka sista paret ut.
Sysslolösa stå de inga,
Muntert nu de rasa ut.
Illa gås åt skor och klackar,
Friska lungor gifva hals,
Kinder purpras, svetten lackar,
Men det gör ej något alls.

Men nu hörs signalen kalla.
Hvad männ' det skall bjudas på?
Och så skynda alla, alla
Att sin del däraf utfå.
Saft och vatten, pepparkaka,
Bullar, kringlor ätas nu,
Och hur bra, som det plär smaka
Barnamunnar, vet man ju.

Sedan sjunges ljufligt, sakta:
"Jesu lilla lam jag är,
Som han skall för ulfven vakta,
Som han i sitt sköte bär".
Lärarynnet sen berättar
Om ett Jesu lilla lam,
Som hvitvingad ängel förde
Till Guds sköna himmel fram.

Pastorn talade om vägen,
Som till Herrens himmel går,
Och hur man bör vara trägen,
Börja uti unga år
Att den Gode Herden tjäna,
Medan våren blomstrar än.
Ingen är som Han allena
Barnens sanne, bäste vän.

“Herre, signe du och råde!”
Sjöngs till sist i kvällens frid,
Och en bön till Herren sändes
Ock förvisso upp därvid.
Sen de tåga hem och drömma
Väl om lekar länge än.
Dock, jag hoppas, ej de glömma
Tacka Jesus, barnens vän.

Vid brasans sken.

När brasan kastar sitt sken kring härden,
Hvad det känns treffligt i vinterkväll!
Den bästa vrå jag då vet i världen,
Det är just hemma i eget tjäll.
Det händer väl, jag mig knappt får sätta,
Förr'n barnen storma mig rundt omkring.
"Ack söta, snälla för oss berätta,"
Det ifrigt ljuder från barnaring.

Jag liten Lisa på knä't upptager.
Och Anna, Anders, ur någon vrå
Nu jublande hvar sin pall framdrager,
Och så är färdigt att börja då.

Och nu berättelsen underbara
Om herdegossen, som konung blef,
Jag för min lyssnande lilla skara
Vid brasans skimrande ljus beskref.

När lille David med slungan kastar
Den sten, som jätten i pannan får.
Och hur han faller, och David hastar
Och tar hans svärd och ger banesår.
Hur kvinnotungor lofsjunga hjälten,
På flykt är slagen den stolta här.
Hur jubelropen kring bergen, fälten
Hans hjältenamn öfver landet bär.

Det Anderspilten att skåda lyster,
Hans kind re'n purprad af ifver är.
"Kom, Anna!" rop'te han till sin syster,
"Så ska vi leka den leken här.
Du får bli "Goligat", som skall falla,
Min piska passar till slunga ju?
Och här med svärdet jag fick till julklapp,
Jag klyfver hufvudet ditt itu."

Och Anna genast i leken inne
Föll, att det eko i salen gaf.
Och jag blef ängslig uti mitt sinne,
Att ryggen skulle hon bryta af.

Men Anders genast med svärdet färdig
I håret fattar och sliter, drar.
Den lille segrar'n så modig, värdig
Med "Goligat" ingen misskund har.

Och mamma måste den tappre taga
I armen fast, ty den lille man
Har glömt att skilja på lek ock allvar
Och syster "Goligat" skada kan.
Men liten "Goligat" torkar tåren,
"Ack, snälla mamma, vi lekte ju.
Men nästa gång ska vi leka fåren,
Och björn blir stolen, säg, Anders du?"

Den lilla tiggarflickan.

Hon klappar skyggt på kökets dörr,
"Hvad vill du?" frågar jag den lilla.
Hon står så tyst med korg på arm,
Och utför kinden tårar trilla.

Nu snyftande hon talar om,
Att mor ej pengar har till hyra,
Att far är sjuk, och bröd ej finns
Åt henne och åt syskon fyra.

Du lilla arma tiggarbarn,
Kanhända tör det sanning vara,
Men ack, så ofta — jag det vet —
Det är en lögn man lärt dig bara.

Du skickas ut i ur och skur
Att skaffa pengar hem till krogen,
Din lott är ofta hundens lik,
Som sparkar får för han är trogen.

Om sen nog mycket du ej fått,
Då blir det snäsor utan ände.
Det är den lön dig bjudes blott
Till råga uppå ditt elände.

Det skär i hjärtat, när jag ser,
Att barnaögon kan så blicka.
Men ack, jag börjar nu förstå
Din ängslan, lilla tiggarflicka.

Du fruktar snäsor, fruktar slag,
Och oro lilla hjärtat känner,
Och ej af skrymteri det är,
Som heta tåren ögat bränner.

Du narras ofta, det är sant,
Det grundligast du fått dig lära.
Du narras för att få en slant
Och för att mindre slag uppbära.

Om Barnens vän du intet lärt,
Du hört hans namn i svordom bara.
Det namnet, som så dyrt och kärt
För de små barnen borde vara.

Du vilsekomna lilla lam,
Din herdes öga på dig blickar,
Han följer lammet sitt ändå,
Fast han på törnströdd stig det skickar.

* * *

Hvarhålst på världens ökenstig
Ett barnaöga mot dig blickar,
Så minns, det är ett litet lam,
Som dig den Gode Herden skickar!

Tänd juleljus för dessa små,
Som annars ingen glädje finna!
Om Jesusbarnet uppå strå
Berätta, medan ljusen brinna!

Du då får se, hur glädjens sol
Skall tindra i hvart barnaöga.
Och själf välsignelse du får
Af Barnens vän uti det höga.

Och gläder julens ängel sig,
Åt hvad du gör för de elända,
Då skall förvisso ock till dig
Han julefrid i hjärtat sända.

Födelsedagstankar.

Ja, just i dag för trettioåtta solhvarf
Så var det, du kom hit till jordens ring.
Och som en nykläckt hungrig liten gråsparf
Du kunde äta, annars ingenting.
Ack jo, jag minns, du kunde också gråta
Och liksom sparfven fasligt illa låta.

När några månader du hunnit växa,
Du pladdrade förståndigt da, da, da,
Och gaf din mor en mycket svårlärd läxa
Att fundra ut, hvad "grisen" ville ha.
Men filosofisk re'n uti din linda.
Din tankes flykt du lät ej mamma binda.

Hur barnsligt fri och glad du sedan lekte
I låga hyddan invid Frykens strand,
Där modershanden mildt sin älskling smekte,
När han drog till i hennes förklädsband.
Ja, minnena ännu från barnåren
Dig följa som en ljuflig fläkt om våren.

Du minns en aftonstund vid solnedgången,
Och Fryken låg så stilla, spegelklar.
Du, liten pilt, stod uti drömmar fången
Och undrade hvad väg, som solen tar,
Och om det skulle gå att henne följa
På bottnen utaf Frykens blåa bölja.

Till slut så skulle du ock ut i världen,
Och mor, hon torka tårn ur ögonvrån,
Och bad dig frukta Gud och gå på färden
Med hurtigt mod, som äkta vermlandsson.
Och modersbönen följde dig på färden,
Och därför har det gått dig väl i världen.

Sen dess igen väl många år förrunnit,
Då bort från Vermland fri och glad du drog.
Du många nya vänner nu har funnit,
Men drags dock ofta än till Vermlands skog.
Där mörka furor invid strömmar susa,
Där träda minnen fram så skära, ljusa!

I morgonsolens glans du älskar taga
En vandring invid forsens vilda brus,
Och tänka på din lefnads sommarsaga
Och lyss' till furuskogens sakta sus.
Förunderligt! Hur barndomsminnen tjusa,
När rundt omkring de vilda forsar brusa!

Dock stundom händer, när som bäst du
drömmer,
Ett slag utaf en barrkvist lätt du får.
Och lekfullt själf hon bakom tall'n sig gömmer
Och säger: "Drömmare, du leta får."
Och sedan hand i hand ni gå så sakta,
Naturen ömsom och hvarann' betrakta.

Du knappt kan tro, att många år förrunnit,
Sen hon blef din, din brud med ögon blå.
Liksom en solljus dröm ha de försvunnit,
Du tror det knappt, men det är sant ändå.
De moln, som mött på väg ni haft att vandra,
Ha blott er närmat mera till hvarandra.

När stundom såsom nu du återvänder
Till barndomshemmet med din unga brud,
Då sträcker åldrig moder sina händer

Och önskar er välsignelse från Gud.
Och modershjärtat än för sonen beder.
Till Gud, som mänskobarnen hemåt leder.

Min välgångsönskan ville jag dig gifva,
Men kan ej säga ut den, som jag vill.
Hvad hjärtat känner är så svårt att skrifva,
Och sparfven kan ej göra vacker drill.
Men, modersbönen följer dig på färden,
Det därför gått, och går dig väl i världen.

En dag i Maj,

Hvad världen är skön ändå,
När himlen är ljus och blå
Och vårliga vinden mig smeker,
När fåglarnes sång jag hör,
Och daggen sitt pärlregn strör
På blomkalk, där fjärilen leker!

Hvad världen är skön ändå,
När träden i grönska stå
Och solstrålen värmer på kinden!
Då glömmet jag världen kall
Och lyssnar till högre ställ,
Som susar sin saga i vinden.

Jag sjunker i drömmar då.
Min saga jag tänker på,
Och timmarna sakta framskrida.
Men ännu ej sol går ned
Där borta i västerled,
Och än vill här ute jag bida.

Min saga ej ljus blott har,
Ej alltid låg vägen klar,
Nej, solsken och mörker där blandas.
Men, när bort i västerled
Min sol sjunker sakta ned,
Min evighetsmorgon skall randas.

Nu sofva de små.

Nu sofva de små.

Jag smyger till bädden så sakta på tå

Och kysser helt lätt deras panna.

Den snälle Jon Blund

Med drömparaplyet till morgonens stund

Hos älsklingar mina skall stanna.

Nu sofva de små.

Hur skall det väl sedan i världen dem gå,

När mer dem ej följer mitt öga?

Skall världslifvets vind

Väl bleka de rosor så skära på kind? —

Gud råder i himlen den höga.

Nu sofva de små,
Och nattliga skuggor allt mer falla på. —
Men tankarna flyga så vida.
Hur framtidens spår
Väl tecknade bli för min ljufliga vår,
Jag undrar, när timmarna skrida.

Gud skydde er, små,
Hur än det er sedan i världen må gå
Och vakte för kommande faror!
Och når ej min hand,
Så blifve min kärlek det ledande band,
Som drar er från lurande snaror.

Gud skydde er små!
En gyllene ked, jag ju äger ändå,
Som glädje och tröst skall beskära.
Hvarthän I mån gå,
Det bandet skall famnande eder dock nå:
Min förbön för barnen de kära.

Adelsnäs.

Jag vandrat har bland sekelgamla ekar
I skuggiga alléer vid Adelsnäs.
Och tanken flyktat hän till svunna tider,
Och träden hviskat: "Våra runor läs!"
Och i fantasien
Hör jag melodien,
Hör jag unga rösters glada skratt,
När de tråda dans i sommarnatt.

Så yrande det går i dansens ringar,
Och lifvets allvar tycks på flykten skrämmt,
Och blomdoft sveper kring med nattens
vindar,
Där lekar, löjen, skämt sitt möte stämt.
Uti nöjets lekar
Intet man sig nekar,
Intet är för skönt att offras opp,
Och man bryter tanklöst skönsta knopp.

Och dalens blomma blifva liljekonvaljen,
Och med sin skönhet pryder slottets sal.
Men flärd och glitter fläcka sköna dräkten,
Och blomman blir för orent smicker fal.

Liljesjäl från dalen

Får i slottet kvalen,

Lyser med sin skönhet länge än,
Blir dock aldrig lycklig mer igen.

Så lyssnar jag till mången forntidssaga,
Som tyst med trädens sus i vinden far
Från svunnen tid, från flydda storhetsdagar,
Hvars minnen lefva uti sägner kvar.

Susen, sagovindar,

Ibland ekar, lindar!

Skönt är glömma bort sig själf uti
Eder trolska vemodspoesi.

Nu Adelsnäs står öde och förfallet,
En spillra blott, af hvad det fordom var.
Men minnets stjärnor lysa klart i kvällen,
Och stranden sköljs af insjöväg så klar.

Och ur djupet gången

Klingar stundom sången.

Näcken klagar, sökande sin brud,
Och kring stranden hörs hans harpas ljud.

Du sköna Adelsnäs, jag dröjer gärna
Invid din strand, när natten faller på
Och aftonhimlen tänder minnets stjärna,
Hvars gyllne skimmer öfver sekler gå.

Hon i alla tider

Läser samma strider:

Sträfvän efter makt, fåfänglighet,
Och som slut på allt — förgänglighet.

Insjön vid Adelsnäs.

Klar ligger sjön som en spegel
I kvällsfrid vid solnedgång.
Och molnens guldkantade segel
Sig spegla. Sin aftonsång
Sjöng fågeln nyss från sin gren,
Hans drill var så klar, så ren.
Så ville jag sjunga och drömma
Och oro och sorger förglömma.

De darrande dagrar falla
På strand och på stilla sjö,
Och snart i sin florslöja sveper
Nu natten "Helena ö".
En stjärna på himlen re'n
Nu kastar sitt klara sken.
Och blommorna hufvudet gömma
Och sluta sig samman och drömma.

Allt hvilar så tempelstilla.
Mitt hjärta, stilla också!
Ty, huru än stormarne rasa,
Till slut blir det lugnt ändå.
Och afton på livvets strid
Skall följa i ljuflig frid,
Och böljorna lägga sig neder,
När evighetsklarhet sig breder.

Kyrkoruinen i Åtvidaberg.

Månestrålar skälfva, glimma,
Kasta bländhvit silfverstrimma
Öfver åldrig kyrkomur.
Tempelhvalf är himlen vida,
Där mång' tusen stjärnor skrida.
Högsta hvalf i Guds natur!

Tempel, när ditt hvalf du miste,
När dess bjälke föll, den siste, —
Tror jag rätt? — Du tänkte så:
"Högsta hvalf dock är ett stängsel,
Är ett hinder, är ett fångsel,
Som vill skymma rymder blå."

Hinder blott de äro alla,
Som till sist ock skola falla.
Och det blifver bättre då,
När Guds kyrka utan stängsel,
Utan band och utan fängsel
Till Guds himmel upp skall nå.

Längtan till Vermland.

När nattens skuggor sänkt sig, då dröm-
mer jag ibland,
Om furor, som hviskande susa,
Om berg, som guldglans låna från himlens
purpurbrand,
Om forsar, som dånande brusa,
Om trast, som härligt drillar
I nordisk furusal,
Om blomsterfyllda vinden,
Som sveper mild och sval
Kring hembygdens skogar, berg och dalar.

När sommark dagar nalkas, jag blir så varm
i håg,
Och lockande röster mig draga.
Till lugna sommarhemmet vid Frykens in-
sjöväg,

Jag åter min tillflykt vill taga.
När vårsol härligt lyser,
Och skogens drifvor dö,
Då åter jag till Vermland
För hem mitt hjärtas mö
Att bo en tid i hembygdens dalar.

Där på det täcka näset, där Frykens böljor
slå,
Vårt hem står så tyst uti kvällen,
Och öfver himlens skyar med purpurnol-
nen gå,

Och stjärnorna le på himlapällen.
Och mörka granar skydda
För skarpa vindars fläkt,
Och ljusa blommor smycka
Så skönt dess sommardräkt,
När kvällsol sjunker sakta i vågen.

När dagens buller somna i kvällens stilla ro,
Och nattliga skuggan sig breder;
Då domna tidens frågor också i hjärtats bo,
Och friden den ljufva sänks neder.

Och själens öga spanar
Mot högre hem ändå,
Där ingen våg af oro
Skall fram till stranden nå,
När själen finner hemvist hos Herren.

Aftonhälsning.

När skymningen sakta utbreder sitt flor,
Då ser jag vår strålande stjärna.
Om dagarna längtar jag nästan, jag tror,
Ty stjärnan jag ser ju så gärna.
Och hälsning jag sänder, och hälsning jag får
Från henne, den ljufva, som helt om mig rår,
Från henne, min strålande stjärna.

Ju mera det skymmer och mörknar omkring,
Dess klarare lyser vår stjärna.
Och tankarna våra de bilda en ring,
Och ute jag dröjer så gärna.
Ty äfven jag vet, att förmörkas min stig,
Dess klarare lyser min stjärna för mig,
Min älskling, min strålande stjärna!

Från fästet det höga vår stjärna ser ner
På jordlifvets skimrande lycka.
Men ofta, så ofta är lyckan ej mer
Än håliga skalet att smycka.
Då tackar jag Gud, att han styrde det så,
Att trogna de voro, de ögonen blå,
De ögon, som äro min lycka!

Till Signe.

En rosig morgonsky
Så lik du tyckes vara,
Och leende så morgonfriskt du har.
Dig tyckes intet bry,
Jo, vänta, kanske bara
Att blicka in uti ett ögonpar.

Med lekande behag
Du växlar färger ständigt,
Och skämt så lefnadsfriskt du kring dig strör.
Men, tänk, en vacker dag,
Om någon helt behändigt
Den pigga Signe själf förlägen gör.

Ja, ja, hvem vet? Men nu
Jag lämnar skämt åt sido.
Jag håller af dig, ljusa morgonsky.
Jag ledsen är, att du
Ej längre här får bida,
Men måste bort till andra vänner fly.

Till en ung flicka.

Hvad världen är skön ändå,
När lifvet för dig tycks stå
Som solljusa drömmen om våren!
Och själf du en knopp ju är,
Som lofvande tecken bär
Att utvecklas härligt med åren.

Så klar som en källas våg,
Så fritt är ditt sinn', din håg.
Ej grumlad är själslifvets spegel.
Och vårliga vindar bär
Din farkost från farligt skär
Så lätt för de svällande segel.

Ja, härlig är vårens tid
Med barndomens tro, dess frid;
Dock, hösten väl kommer omsider.
Men, samla dig kraft och mod,
Blif lycklig, blif sann och god,
Och mogna för kommande strider!

Till en sensitiva.

Sensitiva, blomma skär,
Vakta på din krona!
Ty den vind, som blåser kall,
Skall dess kalk ej skona.

Hvad du skönast drömmer om,
När som morgon bräcker,
Kanske är ett irrsken, som
Nästa afton släcker.

Känna varmt och rikt ej går
Blott i glädjens timma.
Nej, du skall i sorgens spår
Ock dess röst förnimma.

Mycket väntar du också,
Lifvet skall dig gifva;
Men — kanhända det ändå
Skall helt litet blifva.

Hvad jag menar? Jo, just så,
Blyga sensitiva:
Vänta litet, men ändå
Sök att mycket gifva!

Så ut kärlek på din stig,
Så med fulla händer!
Skörd skall blomstra ock för dig,
Kärlek återvänder.

Kärlekssåden skall till slut
Rika skördar bära,
Men, där minst du väntat det,
Skall du mest uppskåra.

Som Maria hvila sen
Hos din Herre stilla!
Dit ej jordens oro når,
Sensitiva lilla.

Där du aldrig möts af köld,
Hur än världen larmar.
Där stå öppna jämt för dig
Jesu kärleksarmar.

Och om världen frost vill strö,
Och dig icke skona,
Han skall för hvar giftig vind
Skydda väl din krona.

Ungdomsdagar.

Likt lätta purpurskyar, likt guldmoln i det
blå,
Så skimrande, så klara, men ack, så fort
också
De flykta, ungdomsdagarna de ljusa.
Men stanna ej och blicka med vemod på
din stig,
Nej, le, var glad! Kanhända ej sorgen
hinner dig,
Kanhända intet skall din lycka grusa.

Och om det skulle hända, att hvad du bäst
har tänkt,
Hvad ädlast du har gifvit förgäfves blefve
skänkt;
Så sluta därför ej att tro och hoppas.

Det var nog icke lycka, fastän du trodde så,
Det var kanhända endast en hägring i det
blå.

Din lycka kanske annorstädes knoppas.

Haf därför sol i blicken, var glad, när du
det får!

Men framför allt, så offra din lefnads korta
vår

Uti Hans tjänst, som älskar mer än alla.

Ty jordisk vän kan svika, men Herren
trofast är,

Och uti sorg och glädje han vill dig vara
när,

Tills evighetens klockor hem dig kalla.

Sol,

Se, hvad sol öfver berg, öfver dal, öfver
gren,
Se, hvad sol på det glittrande blå!
Se, hur solstrålen kastar sitt gyllene sken
På den väg, du just nu har att gå!
Det är skönt i det glittrande solsken!

Det är sol uti ungdomens härliga vår,
Kommer sorgen, den flyktar så fort.
Det är sol, när som hjärtat af lifsglädje slår.
Men ack, tiden så hastigt flyr bort. —
Det försvinner, det glittrande solsken.

Men den kärlekens sol, som från ofvan ser
ner,

Slocknar aldrig i vintrarnas natt.

Och dess värmande strålgång dig lyser allt
mer,

När de öfriga ljus lysa matt.

Ja, för evigt skall stråla Guds kärlek.

Aftonstjärnan.

Men glädje är i vinterkväll
Se upp mot mörkblå himlapäll,
Där stjärnor uti tusental
Förgylla fästets pelarsal.
Jag älskar er, I stjärnor små,
Som tindren uppå fästet blå.
Men mest af alla kär jag har
Min sköna aftonstjärna klar.

Hur ofta sorgsen i mitt sinn'
Jag blickat i ditt öga in.
Jag älskat har att se på dig,
När jordens vemod gripit mig.

Ty ljus och klar vid himlens bryn
Du synes vinka upp mot skyn,
Du tyckes säga: "Kom till mig!
Se upp, så blifver ljus din stig!"

Ack, aftonstjärna, väl jag vet,
Att det är lifvets hemlighet
Att kunna bort från sorg och strid
Se uppåt mot ett land af frid,
Att kunna glömma jordens ve
Och stilla mot det höga se.
Ty där högt ofvan rymder blå
Mitt rätta hemland är ändå.

Sjung liten fågel!

Sjung, liten fågel, i blånande loft,
Sjung, till din skapares ära!
Blommorna sprida så ljufligt sin doft,
Allt honom lof vill hembära.
Allt i den grönskande skogen
Vittnar att Herren är trogen.

Susa, du milda, du svalkande vind,
Susa bland ekarnas toppar!
Far som den flyende, jagade hind,
Lek ibland blommor och knoppar!
Lifva mitt tröttade sinne,
Stilla min oro där inne!

Sjung, liten fågel, och susa du vind,
Doften, I blommornas skara!
Tårarna bränna mitt öga, min kind;
Dock skall ej alltid så vara.
Snart ifrån jordlifvets smärta
Hvilar jag invid Guds hjärta.

Kärlek.

 Älska, älska, o det är att gifva,
Gifva helt, det ädlaste man har.
Älska, om man än försmådd skall blifva,
Älska än, när intet hopp är kvar.
Kärleken den största makt är vorden,
Störst i himlen, stor dock re'n på jorden.

Älska är att kunna allt försaka,
Om så fordras, ock den man har kär.
Gifva, om än intet fås tillbaka,
Det är blott, hvad kärlek innebär.
Offra glad, när känslan ännu glöder,
Offra villigt, om än hjärtat blöder.

Kärlek är en himmelskt ljuflig blomma,
Som från himlens ljusa atmosfär
Sändes hit, att till oss arma komma
För att bringa lif och glädje här.
Hon sitt hemvist har i himlens salar,
Trifs dock väl i jordens tåredalar.

Dock en gång Den Evige skall hämta
Henne åter till det ljusa blå.
Men, det blir, när tidens klockor klämta,
Och det sista hjärtat slutat slå.
Då hon förs af lätta änglahänder
Åter till de ljusa, sköna länder.

Jordens tårar, som ha fallit strida
Uppå hennes sköna, röda blad,
Skola då, när mänskan slutat lida,
Skimra likt juvelers gyllne rad.
Kärlek, renad genom nöd och tårar,
Blomstra skall på nytt i Edens vårar.

Ljusa minnen.

Hvi älskar jag att tänka uppå förfluten
dag?
Hvi älskar jag att samla de många strödda
drag
Af kärlek, vänskap, som åt mig blef gifvet?
Jo, skulle mörkt bli lifvet, då har jag kvar
ändå
En skatt af ljusa minnen, som för mitt öga
stå,
Ifrån den tid, då solbelyst låg lifvet.

Så månet hvarför måste väl obesvaradt bli,
Ett annat åter löses till sist i harmoni,
Fast hjärtat kämpat sina heta strider.
Och det betyder föga, om månet minne då,
Fast solljust, gladt och älskadt, i dyster ram
får stå.
Kontraster höjt hvarann i alla tider.

Jag älskar mina minnen. Och den, som
kunnat få
Så många ljusa minnen, bör vara rik ändå,
Om lifvet sedan svek den skönsta drömmen.
På allt, som brunnit neder, sig samlar aska
snart,
Men mina ljusa minnen, de stråla alltid klart
Därinne uti hjärtats dolda gömmen.

Som upprörd bölja lägger sig sakta ned till
slut,
När vreda nordanstormen har ändtligt rasat
ut,
Så har mitt hjärta funnit ro omsider.
Där uti djupet rasat så mången storm också,
Och därför har jag minnen — kanhända
såsom få —
Och ljusa minnen, fastän heta strider.

J sommartid.

Hur skön är Norden i sommarskrud,
Med höga berg och med djupa dalar
Och dessa tusende skilda ljud,
Som hvart och ett till vårt hjärta talar,
Där lärkan svingar i rymden blå,
Och hennes toner mitt öra nå!

Jag gått så högt, som jag komma kan,
Och barrdoft sveper med sommarvinden.
Och härlig utsikt jag här ock fann,
Fast solen bränner väl het på kinden.
Men röda rosor och solbränd hy
Jag söker mer, än jag vill dem fly.

Det är så ljufligt att komma opp,
Från larm och bråk och från mänskovimmel,
Och andas ut uppå bergets topp

Ett stycke närmre Guds sköna himmel.
Att lutad här emot tallens stam
Förglömma stadslifvets rök och damm.

Här kan jag skåda mig fritt omkring.
I solen glittrar där sundets bölja,
Och där, långt borta med berg omkring,
En insjöväg ser jag stranden skölja.
Och ifrån dalen invid min fot
Hörs barnaröster mig jubla mot.

Hur skön du är i din sommarskrud,
När ljungen blommar och rosor glöda!
Och fjäriln söker sin sköna brud
Och hvilar ut ibland rosor röda.
Hur träden hviska vid vindens sus,
Och hur de skifta i sommarljus!

Hur skön du är, o, mitt fosterland,
Hur skön i vinter, hur skön i sommar,
Hur skön, när snön kläder skog och strand,
Hur skön du är, när konvaljen blommar!
Men ett jag känner: Vi äro släkt
Såväl i sommar- som vinterdräkt.

Vid ett bröllop i Maj.

Det är Maj, och det våras där ute i skog!
Se, sippan står blå på sin tufva!
Och drifvorna smälte, när vårsolen log
Och kom med de fläktar så ljufva.
Och fåglarna kvittra från blommande snår
Sin jublande lofsång: "Kvivitt, det är vår!"

Det är Maj, det är vår, det är jubel och ras
Bland vingade skaran i parken!
Och bäcken har brutit sin boja af glas
Och hoppar så fri öfver marken.
Hvart lefvande väsen en förkänsla får
Af gnyende sällhet i blommande vår.

I den vårliga tid ha'n I knutit förbund,
Men ej blott för solljusa våren.
I löften ha'n gifvit i löftenas stund
För lifvet, för kommande åren.
Må tecknadt ock bli med välsignelsers spår
Förbundet, som slöts uti blommande vår!

Uti lifvet det växlar. På sommar och vår
Skall vintern och hösten ju följa.
Och ögat, som log, skall nog sorgernas tår
Med vemodsfullt dunkel än hölja.
Dock, underbar sällhet, I ären ju två
Att bördorna dela, men ett ändå.

Er har lifvet nu gifvit, hvad skönast det ger
Åt hjärtan, som älska och hoppas.
Er vårliga kärlek, när majsolen ler,
Med bäfvande lycka ju knoppas.
Hvad dagar som stunda, väl medföra kan,
I frågen ej efter, I ägen hvarann.

Nu till hemmet, det nya, så sälla I gån,
När nattliga skuggan sig breder.
För kärlekens Gud, som allt godt kommer
från,

I böjen i bönen er neder.
Och veten, det hem blir en sällhetens hamn,
Som hägnas utaf den Allsmäktiges namn.

Må välsignelse rik eder skänkas af Gud,
Han, som eder gaf åt hvarandra,
Välsignelse önska vi brudgum och brud
På vägen I hafven att vandra!
Gud teckne med rika välsignelsers spår
Förbundet, som slöts uti blommande vår!

Vid ett bröllop i September.

När sensommarblomstren sin kalk slå ut,
I skimrande prakt de blänka.
Det är, som de ville vid sommarns slut
Ett knippe af soldoft skänka.

Till minne dem tag
Från sommarens dag,
Ett solskensminne till höstlig kväll,
När vinden sveper kring stugutjäll!

Dock, eder det gläder, att sommar'n flytt.
I längtaden till hvarandra.
Nu stån I vid målet. Från dag, som grytt,
Tillsammans i skolen vandra.
I kärlek och tro
I byggen ert bo,
Och må sen stormen på rutan slå,
Till er den hittar ej in ändå.

Hur ljufligt att äga en stilla vrå
Vid sidan af allfarvägen!
Där kärlek och trohet så sköna stå,
När hemåt I ställen stegen.
Där världslifvets strid
Förbytes i frid,
Där frågor lösas i harmoni,
Och grubblarn mötes af sympati.

Hur ljufligt att äga en fridfull hamn,
När lefnadens stormar ila,
En plats, där man hvisskar så huldt ditt namn
Och tillflykt du får och hvila.
Hur ljufligt det är
Hos den man har kär!
All fröjd förbleknar till ingenting
I bredd med kärlekens vigselring.

Mer innerligt knytes ju intet band.
I glädje och sorg fån dela.
Och sviktat den ena, en trofast hand
Skall stödja så varmt och hela.

Hur ljufligt att så
Förenade stå!

Ty kärlek blommor, från lifvets vår
Allt mera innerligt år från år.

Från hem, som hon lämnar, den unga brud,
Hon solljusa minnen tager.
Och in i det nya, med bön till Gud,
I ödmjukhet nu hon drager.

De ögonen två,
Så strålande blå,

Nu skola följa din lefnasstig
Och stråla klarast också för dig.

Må genljud från klockor och brölloppssång
Skönt klinga på lefnadsvägen!
När solsken i mörker sen byts en gång,
Hvarandra I ändock ägen.

Hur ljufligt att så
Förenade stå,

Att dela lust och att dela nöd,
Hvarandra trogna i lif och död!

Välsigne då Gud edert lifsförbund!
Och vården er unga lycka,
Och byggen ert bo uppå klippfast grund,
Som ingen kan undanrycka.

När morgonsol ler,
När sol sjunker ner,
I kunnen hvila i stilla ro,
Ty Gud skall hägna ert sälla bo.

Längtan.

Jag längtar från staden med brännande
håg,

Till furornas hviskande sus!

Jag längtar att gunga på glittrande våg

Och lyssna till forsarnas brus!

Det kännes, som måste jag spränga de band,

Som hindra mig fara till vågomhöljd strand.

Jag längtar så ofta att känna mig fri

Med vingarna sträckta till flykt,

Att jublande svinga mig uppåt uti

Det nästet, som sångfågeln byggt
Högst uppe i trädet, där hvirflande stoft
Förbytes så skönt uti barrblandad doft.

Där ville jag sjunga och lyfta mig opp
Allt högre och högre ändå.
Och svinga mig hän öfver klippornas topp,
Där skimrande skyarna gå.
Och sjunga, ack sjunga i höghvälfd portal
Min jublande glädje, mitt hopp och mitt
kval.

Min längtan är varm, ty stundom jag tyckt,
Min synkrets den blifvit så trång.
Och fågeln inom mig ej höjt sig till flykt,
Och tyst har den blifvit min sång.
Det kännes, som måste jag ut på ett tag
Att se något nytt och föryngra mitt jag.

De lockande röster mig draga till sig,
Och längtan har gripit min själ.
Och kunde jag följa den blånande stig,
Då bjöde jag staden farväl
Att bada min vinge i solljusets doft
Och glömma, ack glömma, att själf jag är
stoft.

En hälsning jag sänder till vågomhöljd strand,
Till solljusa klippor och skär.
Men, fastän mig längtan så griper ibland,
Jag vet, om jag väl vore där,
Dock sångfågeln flöge igen till sitt bo
Vid lockton från vänner hon gifvit sin tro.

I vår och sommar.

Nytt lif har kommit med vår och sommar,
Och varma fläktar kring berg och dal.
Se, träden löfvas, konvaljen blommar,
Och fåglar kvittra i grönan sal!
Och solen leker på blomsterkalkar,
Och trädens löfverk så härligt svalkar
I vår och sommar.

Hör, barnaröster och fågelkvitter
Sig blanda skönt i den unga vår!
Jag hör dem väl, på den plats jag sitter,
Och deras jubel jag väl förstår.
Och glädjesången i rymden klingar,
Och själen lyftes på lätta vingar
I vår och sommar.

Det är så skönt att en stund få drömma,
När vindens sus genom träden far.
Det är så skönt att en stund få glömma,
Att lefnadsvägen ej jämt låg klar.
Det är så skönt att en stund få drömma
Och tidens oro och kval förglömma
I vår och sommar.

Ack, pånyttfödd är nu helt naturen,
Hon uppstått härlig ur vinterns graf.
Hon svepedräkten, som nyss var buren,
För lif och grönska fått lägga af.
Den hvita snön gråtit fram violen,
När själf sin dödskyss hon fick af solen
I vår och sommar.

Som skönsta blommor få grafvar sira,
Och ringa kornet ger härlig skörd,
Så kan ur sorgernas djup uppspira
En ros så skön, som från himlen förd.
Och där i ljuset man icke spårar,
Att hon blef vattnad af jordens tårar
I vår och sommar.

När sol går ner!

Jag sitter här vid templet, du nog minnes,
Och blickar drömmande på sjö och strand.
Hur mycket skönt det dock i världen finnes!
Se, purpurfärgad ligger himlens rand!
Och aftonsolen nu sin guldglans tömmer
I skogens djup, förr'n hon sitt anlet' gömmer.

Snart bortom bergen har hon gått till hvila,
Men återglans hon dock åt jorden ger,
Och öfverallt, hvart mina blickar ila,
Så skimrande, så ljust sig allting ter.
Ja, till och med de gråa, kala bergen
Sig te så härliga i purpurfärgen.

* * *

Mitt hufvud sjunker emot handen neder,
Och ögat sluts. Jag blickar in och ser,
Det finns en sol, som mänskobarnet leder
Och åt dess ökenfärd sin guldglans ger.
Guds kärlek är den sol, som härligt strålar
Och ger åt hela lifvet ljus och färg.
Och invid ökenranden skönt hon målar
I ljus och klarhet evighetens berg.

Låt mig hvila så stilla!

Låt mig hvila så stilla!
Jag är så trött och svag.
Jag orkar knappast blicka
I dina kära drag.

Låt mig slumra så stilla,
Och lägg din svala hand
Uppå min heta panna
Att lindra feberns brand!

Låt mig hvila så stilla!
Jag vet, du har mig kär,
Och därför det mig gläder,
Att jag fick stanna här.

Låt mig slumra så stilla!
Men dröj dock hos mig kvar,
Ty känslan af din närhet
Ju hvila med sig har.

Låt mig hvila så stilla,
Och luta mig till dig,
Helt tätt invid det hjärta,
Som slår så varmt för mig!
Låt mig hvila så stilla!

Toner.

Toner, hvad af Gudsbelätet,
Hvad af barndomspoesi
I min själ låg halft förgätet,
Slumrande, det väckten I!
Toner, som uppåt er svingen,
Klingen i välljud, ack, klingen!
Låt mig lyssna än en gång
Till min barndoms sagosång.

Toner, tolken känslans lågor
I en härlig melodi,
Att de svalla hjärtats vågor
Vid den ljufva harmoni!
Toner, som dallrande leka,
Toner, så smäktande, veka,
Dröjen uppå strängen kvar,
Läken, hvad som brustet var!

Tolken, hvad som själen känner
Utaf kval och längtan störst,
När som tåren ögat bränner,
Tolken själens djupa törst!

 Tolken, hur den bundne anden
 Sliter i de hårda banden,
Hur han längtar att bli fri,
Toner, tolken, tolken I!

När de dallra, hjärtats vågor,
För den fläkt, som for förbi,
Svaren på de blyga frågor,
På det ljufva svärmeri!

 Känslor så drömmande skära,
 Toner, dem skolen I bära!
Men på hemlig tonestig,
Till den vän, som älskar mig.

Tolken själens dolda längtan,
Tolken, hvad som göms däri
Utaf smärta, kval och trängtan
Vid det lilla ord — förbi!

 Toner, så brusande vilda,
 Toner, så klagande milda,
Gråten, toner, gråten I!
Tolken smärtans ord — förbi!

Tolken, hvad som hjärtat drömde
Skönast uti lifvets vår!
Tolken smärtan, som det gömde,
När dess dröm blef lagd på bår!
Huru af kärlek det lågat,
Hvad det ej yppa har vågat,
Må sitt uttryck ta en gång
I en ordlös tonesång!

Brustna band.

Säg, hvarför svek du mig?

Säg, minnes du en sommardag?
Framför oss lifvet låg.
Ett barn var du, en yngling jag
Med varm och liflig håg.

Jag talade om kärlek, men
Du skämtade och log.
Du ville icke bindas än,
Och sorgsen bort jag drog.

Till andra se'n jag vände mig,
Men ingen lik dig var.
Jag kunde icke glömma dig,
Din bild mitt hjärta bar.

Och därför kom jag åter. Men
Det varit bättre nu,
Om aldrig då vi mötts igen,
Ty trolös, hård blef du.

Du kärlek, ring och löfte tog.
Jag, dåre, trodde dig.
Men, säg, hvarför du mig bedrog,
Säg, hvarför svek du mig?

Säg, har jag icke älskat dig?
Jag sträfvat, kämpat hårdt,
Ty målet skimrat jämt för mig,
Det hem, som blefve vårt.

När se'n jag fram till målet nått,
Och hemmet färdigt var,
Ej dig jag äga fick, nej, blott
Den löftesring du bar.

Min brud, mitt hem, allt undan vek,
Min lycka grusad låg.
Och hoppet liksom du mig svek,
Blott trolöshet jag såg.

Nu är jag bitter, bruten, arm.
Det verket är af dig.
Var det din lön för kärlek varm?
Säg, hvarför svek du mig?

Se, därför svek jag dig.

Ja, du är bitter, jag det ser.
Det verket är af mig,
Så var ditt ord. Dock led jag mer,
Än det kan ana dig.

Jag svikit, ja, jag vet det nog.
Men hvad det kostat mig,
Förrn detta sista steg jag tog,
Säg, har det undgått dig?

Säg, tror du, att det var en lek
Med kärlek stark och varm?
Säg, tror du ej, när jag dig svek,
Att jag blef dubbelt arm?

Jag ville, ville älska dig,
Jag ville lyckan nå.
Man det för mycket blef för mig,
Det brast för mig ändå.

Jag ville gifva kärlek, men
Ej fanns att gifva af.
Det bästa gaf jag längese'n,
Förr'n löftet dig jag gaf.

Det brustit för oss båda två,
Döm icke ensamt mig!
Hvad du hos andra sökte få,
Det sökte jag hos dig.

Att gången lycka återfå,
Det sökte jag hos dig.
Men ack, det brast för mig ändå,
Och därför svek jag dig.

Aftonmoln.

Farväl, du sköna sommar,
Som bort ifrån oss drog!
Det var en vacker höstkväll,
Jag afsked af dig tog.

Det var vid solnedgången,
Jag stod på bergets topp.
Du vet, jag alltid älskat
I kvällstund gå dit opp.

Jag älskar aftonhimlen.
Så vackra molnen gå
I mörka, hvita kappor
Med guldsöm bred uppå.

Jag älskar aftonsolen.
Det tycks mig, som ibland
I stilla aftonstämning
Då dallra sjö och strand.

Jag älskar kvällens drömmar,
När purpurmolnen gå,
När vågorna så sakta
Mot dunkla stranden slå.

När fåglarna de tystna,
Och vinden domnar af.
Och det blir tyst och stilla
På klippor, strand och haf.

Då få ock kvällens drömmar
En purpurbård också,
Om mörka eller ljusa
De om hvarandra gå.

Men, hvad af guld och purpur
Än aftonhimlen har,
En underström af vemod
Dock ligger djupast kvar.

Och kanske, att för mycket
Jag kvällen älskat har,
Och därför icke äger
Af solljus mycket kvar.

Men purpurnolnen äro
Ju återsken ändå.
Och aftondrömmar bära
Sin solskenskant också.

I juletid.

Hvit glänser snön uppå furans gren,
Gnistrar så kall uti stjärnesken.

Juletid,
Julefrid!

Betlehems stjärna lyser blid,
Lyser på dunkla granar,
Lyser, vinkar och manar.

Klockorna klinga i julekväll,
Stjärnorna glimma på himlapäll.

Juletid,
Julefrid!

Betlehems stjärna lyser blid.
Fröjdepsalmerna klinga,
Juleklockorna ringa.

Betlehems stjärna så underbar
Fridens budskap till världen har.

Juletid,
Julefrid!

Betlehems stjärna lyser blid.
Mörkret nära och fjärran
Skingras nu utaf Herran.

Jesus är född uti Bethlehem,
Vägen är öppnad till himlens hem.

Juletid,
Julefrid!

Bethlehems stjärna lyser blid.
Frid öfver mörka landen!
Frälsning för bundna anden!

Änglarnas sång uti julekväll
Blandas med sång ifrån mänskotjäll.

Juletid,
Julefrid!

Betlehems stjärna lyser blid,
Lyser på dunkla granar,
Lyser, vinkar och manar.

Hemmet i Betania.

Solen sjunker. Dess röda flammor
Lysa öfver Jerusalem,
Och ett knippe af ljus hon kastar
Öfver vandrarn på vägen hem.

Men därute vid Oljoberget
Går en främling med trötta steg.
Eget hem han ju icke äger,
Till Betania går hans väg.

Vinden susar bland oljoträden,
Blommor dofta vid vägens kant;
Men han vandrar i tankar stilla
Uppför stigen så stenig, brant.

Nu han stannar vid låga hyddan.
Aftonsolen en flod af ljus
Tömmer öfver den höge gästen
Vid Marias och Martas hus.

Och därinne i syskonringen
Stor blef glädjen, när Herren kom,
Honom, som deras hjärtan älska,
Nyss de suttit och talat om.

Trötta foten blef genast tvagen,
Bästa platsen för Jesus var.
Och att honom en måltid reda
Marta kärleksfull omsorg har.

Men Maria vid Mästarns åsyn
Ser och tänker på intet mer
Än att invid sin Herres fötter
Få i ödmjukhet sitta ner.

Hennes ögon af kärlek stråla,
Mästarn blott vill hon se uppå.
Ej ett ord ifrån Herrens läppar
Får förbi hennes öra gå.

Nådesorden hon djupt vill gömma
I sin själ, ty de skänka frid
Åt ett hjärta, som svårt blef såradt
Uti världslifvets bittra strid.

Kärleksord från hans läppar flöda
Om förlåtelse full och hel.
Och han prisar Maria salig,
Att hon utvalt den bästa del.

Nyss han kommit så trött af vägen;
Men den hvila, som han begär,
Är att göra sin faders vilja,
Och den hvilan han funnit här.

Nattens skuggor allt mera breda
Ut sitt dok i Betanien,
Men därinne i syskonringen
Mästarns stämma hörs länge än.

Och Maria vid Jesu fötter
Vill från Mästaren ej bli skild.
Hennes själ är så stilla, stilla,
Och hon speglar sin Herres bild.

Utomkring må väl mörkret falla,
Herren är ju de sina när.
Och all oro, all sorg försvunnit,
Friden finnes, där Mästarn är.

* * *

Stilla vågorna måste vara
För att spegla en himmel blå.
O, så gör mig allt mera stilla,
Att din bild jag må spegla få!

Som Maria vid dina fötter
Vill jag sitta, o Herre kär,
Ty där tystnar all tidens oro,
Friden finnes, där Mästarn är.

Petrus.

Herre, är det du,
Bjud mig komma nu
Till dig på de djupa vatten!
Ty, när jag dig ser,
Ej jag fruktar mer
Mörkret, stormarna i natten.

Och i nattlig famn
Långt från fridsäll hamn
Ut han går på vreda vågor.
Och de bära väl,
Ty ej störs hans själ
Utaf tviitvelsamma frågor.

Blicken fästad är
På hans Herre kär.
Vinden tjuiter, hafvet larmar.
Ej han hör dess brus.
Långt framför i ljus
Ser han sträckas Jesu armar.

Men så tviflet kom.
Och han såg sig om,
Såg, hur vågor gingo höga,
Hörde stormens brus,
Såg ej skymt af ljus.
Då blef mörkt för Petri öga.

Nyss i tron hans blick
Fast till Jesus gick,
Nu han ser på djupet under.
Vågen mer ej bär,
Men, hvar hjälpen är,
Än han vet i otrons stunder.

“Hjälp mig, Herre kär!”
Och han hulpen är,
Ty si, Mästaren är nära.
Genom vågens larm
Sträcks en frälsararm
För att tviflaren hjälp beskära.

* * *

Tron kan lyfta opp,
Ge odödligt hopp.
Otron drar i djupet neder.
Men på lifvets haf
Ingen går i kvaf,
Som till Gud af hjärtat beder.

Frälsarhanden än
Lyfter upp igen
Mången sjunkande ur bruset.
Och den handen skall
Genom vågors svall
Föra själen upp mot ljuset.

Ökensång.

Pilgrim, ila, tills du hinner
Målet för din själs begär!
Kämpa, att du kronan vinner,
Som åt dig förvarad är!
Skön är jorden, men en himmel
Gifs det aldrig här ändå.
Därför, pilgrim, ila, ila,
att du hemmets strand må nå.

Tusen solskensstrålar falla
Väl ibland på banad stig;
Men så komma nätter kalla
Och ta glädjen bort med sig.
Ro och hvila du ej finner
Här, fast du ju mången gång
Resa får ditt Ebenezer
Och uppstämman fröjdesång.

Ro och hvila ej i världen
Finns, om än det synes så.
Men den slutar, pilgrimsfärden,
Och då skall du hvila få.
Hvila, där som palmen susar
Där kristallklar flod går fram.
Hvila, där som sången brusar
Högt och härligt till Guds Lam.

Hvila, där som smärtans tårar
Torkas utaf Jesu hand.
Hvila, där i Edens vårar,
Uti löftets sköna land.
Hvila, där du ej kan synda,
Där du Jesus ständigt ser,
Hvila, där det icke gifves
Möjlighet att falla mer.

Återsken.

När solen kastar sin återglans
I purpurskimmer på skyars krans,
Då återspeglas af mörkblå vågen
Den ljusa, skimrande himlabågen.
Och, hvad du ser uppå fästet då,
Du ser också i det djupa blå.

Så kan ditt lif bli ett återsken
Utaf Hans lif, som var helig, ren.
Om inför Honom du stilla blifver,
Han af sin prägel allt mer dig gifver,
Till dess Hans bild allt mer ren och klar
Uti ditt lif varder uppenbar.

O, återspegla då himlens ljus,
Som strålar till dig från Fadrens hus!
Och se på Jesus, när hjärtats vågor
Vill röras upp utaf tidens frågor,
Och bed, att Han gör dig stilla då,
Att blott Hans bild du må spegla få!

Golgata källa.

Det gifves på lifvets vallfartsstig,
När middagsstrålarna bränna dig,
En källa i öknen vida.
Ur bristande Urtidsklippan fram'
Den källan sprang uppå korsets stam
I Kärlekens öppna sida.

Hur trött af världslifvets larm och strid—
Med längtan efter att finna frid
Du drack ur nöjenas brunnar.
Men vaknande anden aldrig fann
En brunn, där den törst han släcka kan,
Som ro åt själen förunnar.

Du vandrar fram öfver dal och berg.
Än nattsvart mörk, än i purpurfärg
Din väg genom tiden leder.
Men Golgata källa flödar fri,
Och renad från synden blir däri
Den själ, som till Herren beder.

Vid hälsokällan, som flödar fram
Ur Jesu sida på korsets stam,
Du bjudes hvar dag att stanna.
Och hämta krafter ur källans våg,
Med frigjord ande i pilgrimståg,
Gå uppåt med lyftad panna.

Ditt strålande mål du når en gång,
Och, tyckes dig vägen stundom lång,
Drick kraft ur Golgata källa!
Det skymtar borta vid öknens rand
För själens öga ett härligt land.
Dit hän må du stegen ställa!

Lyft upp ditt öga, och för din syn
Haf ständigt målet vid himlens bryn!
Snart lefnadens afton nalkas.
Vid källans flödande purpurvåg
Du skall få hvila från ökentåg,
När morgonen ljuffigt svalkas.

Min väns röst.

I aftonens stillhet i morgonens glans
Så hör jag en röst till mig tala.
Den stämman jag känner, den rösten är hans,
Som vill hvarje hjärta hugsvala.

Han talar om kärlek, han talar om frid
Och stillar min oro där inne.
Han talar om hvila från sorger och strid,
Om ro för mitt tröttade sinne.

Och en gång ur nattliga skuggornas famn
Hans röst mig ur grafven uppväcker.
Hans ljufviga stämma skall hviska mitt namn,
När evighetsmorgonen bräcker.

Så tystnen, I främmande röster, att jag
Allt mera hans stämma må höra,
Som hän genom faror af tusende slag
Till himmelens hem vill mig föra!

Mot himmelen opp!

Hemland, högt ofvan det skimrande blå,
O, hur jag längtar till dig att få gå.
Längtar, när glädjen sitt blomdoft mig ger,
Längtar, kanhända i sorgen väl mer,
Mot himmelen opp.

Pilgrim jag är i ett främmande land,
Hemåt dock leder en frälsarehand.
Och, hur det växlar, är Herren mig när,
Tröttade barnet i famnen han bär
Mot himmelen opp.

Jesus, min brudgum, har rum mig beredt,
Rum, som ej människoöga har sett.
Och, när mig världen vill locka till sig,
Ser jag på Jesus och vandrar min stig
Mot himmelen opp.

Frukta ej.

Frukta ej, om dyster sky
Kring ditt hufvud lägrar sig!
Till Guds fadershjärta fly,
Han i stormen nalkas dig.
Skuggorna vika redan,
Morgonen gryr, och sedan
Följer på jordens vinter
Evighetsvår.

Vid årsskiftet.

En underbar stämning mig tagit fatt,
Vid klockornas klang uti nyårsnatt,
Där ensam jag sitter och tänker.
Och skiftande scener då draga förbi
Med växlande solsken och tårar i,
Som vemodfull glädje mig skänker.
Och eko jag hör
I vindarnas kör
Af klockeklangen där utanför.

Ett underbart vemod har fyllt min själ,
Så måste jag bjuda dig då farväl,
När skuggorna djupare falla.
Du flyende år, re'n din tid är all.
Farväl! Jag dig mera ej möta skall.
Du går, när dig klockorna kalla.
Jag eko re'n hör
I vindarnas kör
Af klockeklangen där utanför.

Farväl, nu haf tack för den svunna tid!
Med aningsfull längtan i nattlig frid
Det kommande året jag väntar.
Skall sorg eller glädje jag få af dig!
Säg, nyår, hvad svar vill du bringa mig,
Där sakta på dörren du gläntar!

I vindarnas kör
Jag klangen re'n hör
Af nyårsklockor där utanför.

“Din fråga kan jag icke svara på,
Så mycket beror på dig själf också,
Ett oskrifvet blad jag dig gifver.
Du själf får teckna hvar bokstaf där,
Och din är skulden, om jag ej här
Välsignelserikt för dig blifver.”

Hör klockornas brus
I vindarnas sus,
Vid nyårs skälfvande gryningsljus!

Jag bäfvande hälsar dig, nya år!
Om sorg eller glädje af dig jag får,
Betyder dock ytterst föga.
En gåfva du är af min Faders hand,
Och Han skall lösa hvart snärjeband
Och leda mig hem med sitt öga.

Hör klockornas brus
I vindarnas sus,
Vid nyårs skälfvande gryningsljus!

Ack, kunde jag teckna det bladet så,
Att Herren med välbehag såg därpå!
I bön vill jag böja mig neder.
Men, om ej bladet blir tecknad så,
Du, Herre, öfver ditt barn ändå
Förlåtelsens mantel utbreder.

Hör klockornas brus
I vindarnas sus,
Vid nyårs skälfvande gryningsljus!

Innehåll.

Sid.	Sid.		
Böljeslag	3	Min sångmö	42
Sommarminnen	6	Interiör från Sabbats-	
Ensam	9	bergs sjukhus	44
Olika halsband:		Bland skären	47
1. I barndomsdagar ...	11	Talltorpet	50
2. Vid konfirmationen	12	Söndagsskolfesten	53
3. På bröllopsdagen	15	Vid brasans sken	56
4. Moderslycka	16	Den lilla tiggarflickan...	59
Det var då	19	Födelsedagstankar	63
Visby	24	En dag i Maj	67
Fridhem	27	Nu sofva de små	69
Sol på stormmoln	30	Adelsnäs... ..	71
Vid det öppna fönstret	32	Insjön vid Adelsnäs ...	74
Bleka rosor.....	34	Kyrkoruinen vid Åt-	
I brudetankar.....	36	vidaberg	76
Fiskarflickan	40	Längtan till Vermland	78

	Sid.		Sid.
Aftonhälsning	81	Toner.....	120
Till Signe.....	83	Brustna band:	
Till en ung flicka	85	1. Säg, hvarför svek	
Till en sensitiva	87	du mig?	123
Ungdomsdagar	90	2. Se, därför svek	
Sol	92	jag dig	125
Aftonstjärnan	94	Aftonmoln.....	127
Sjung liten fågel!	96	I juletid	130
Kärlek	98	Hemmet i Betania	132
Ljusa minnen	100	Petrus	136
I sommartid	102	Ökensång	139
Vid ett bröllop i Maj... 104		Återsken	141
Vid ett bröllop i Sep-		Golgata källa	143
tember	107	Min väns röst	145
Längtan	111	Mot himmelen opp! ...	146
I vår och sommar	114	Frukta ej!	147
När sol går ner.....	116	Vid årsskiftet	148
Låt mig hvila så stilla	118		

Tryckfel.

Sid.	9	rad	12	uppifrån	står	<i>stråla</i> ,	skall	vara	<i>strålar</i> .
»	72	»	2	»	»	<i>Och</i>	»	»	<i>Ock</i> .
»	84	»	2	»	»	<i>sido</i>	»	»	<i>sida</i> .
»	94	»	1	»	»	<i>Men</i>	»	»	<i>Min</i> .
»	126	»	7	»	»	<i>Man</i>	»	»	<i>Men</i> .

